

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

7. Et Zenonis Imperatoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

VI. Anno CCCXXV. Damnata in Synodo Nicena Arrij blasphemiam, cum Patres laborarent, quo maxime nomine Filij divinitatem exprimerent, nam quæ illi Arriani tribuebant, videlicet *Potentia, similitudinis, Imaginis, æterni*, æquè creaturis aptabantur; occurrit vox *homousij*, seu *Consubstantialis*, quam ex ipsis litteris Eusebij Nicomedienfis hausere, is enim tanquam absurdum inferebat, videlicet: (a) *Sequi filium Dei esse Patri consubstantialem, si semel admittatur, esse increatum.* Intremuit ad has voces hæresis Arriana, quibus se proditam videbat, nullo amplius latebris loco; sed communi à Patribus plausu accepta est. Nihil non actum ab Arrianis, ut eam expungerent, jurabant, se Catholicos, submittebant se Decretis Nicenis, Filio Dei divinitatem asseriebant, nec æquum esse, ut Orbis & Ecclesiæ scinderentur unius voculæ gratiâ. Audi Hieronymum: apud quem ita Arriani: (b) *De usua nomine abijcenda verisimilis ratio præbeatur, quia in scripturis non invenitur, & multos simpliciores novitate suâ scandalizat, & idè placuit auferri: nec erat cura Episcopis de vocabulo, cum sensus esset in tuto.* Et idè contra hanc unam vocem, velut arcem veræ Religionis totis viribus in Concilijs, Hierosolymitano, Antiocheno, Sirmiensi ac Ariminenfi ab Arrianis pugnatum est: nunquam tamen persuaderi Catholicis potuit, ut in publicis fidei Confessionibus hæc voce abfisterent, quamvis eam populum discordiarum Arriani appellarent, eaque sublatâ pacem promitterent. Nec alia de causa Liberius Pontifex, Patrèsque Concilij Ariminenfis in Ecclesia pulsati sunt, adèd ut Hieronymus diceret: (c) *Conclamantem fidem Concilij Niceni, Orbemque se Arrianum miratum esse: quàm quod voce Consubstantialis abstinerent, concordia studio.* Sed quid hæc indulgentiâ Concilij Ariminenfis (d) profectum est? nisi ut ipsos Patres postea puderet, & ignaviæ ab Ecclesia, Romanoque Pontifice damnarentur, ipsi verò Arriani in pejus laberentur; nam cum vocem *Consubstantialis* abjecissent, *substantia* retinere, tum hujus vertæsi, (e) *per omnia similis*, postea *similis* tantum, & tandem *Dissimilem* reddiderunt: tanti fuit hæreticis detulisse.

VII. Anno CCCCLXXXII. Zeno Imperator edictum vulgavit, quod Henoticum appellatum est, spe, obtentuque, Eutychanos hære-

(a) Ambros. de fid. ad Grat. lib. 3. cap. ult. (b) Hieron. ad Lucifer. (c) Hieron. ibid. (d) Concil. Arim. anno 359. (e) V. Baron. ad ann. 359. n. 38.

hæreticos Catholicis conciliandi. Ejus hæc origo. Eutyches Monachus Nestorium, duas in Christo naturas asserentem, dum ardentius persequitur, eò proventus est, ut nec duas quidem naturas & operationes admitteret, sed unam tantum. Damnatus est in Concilio Chalcedonenſi, sed non idè error extinctus, quin in multis magnòſque ſerperet, Episcopos præſertim, quibus ut major doctrina, ita major ambitio, & novi cupido, unde admiratio, plauſusque ingenij. Inter illos Petrus Mogus, quem in Alexandrinam Sedem, quâ nuper ſcleribus exciderat, Zeno Imperator evexerat; Acacio nitente, & Joanni Talaidæ inſenſo, quem Alexandrini elegerant; huic crimini datum, quòd Infulas recepiffet, voto ejuratas. Sed veritas erat offenſio Patriarchæ, quem electio Talaidæ laruerat, litteris caſu amiſſis; ſed quòd caſus fuerat, contemptum arbitrabatur. Mogus Eutychianam hæreſin imbiberat, eandemque Zenoni inſtillaverat, occultè tamen ac velo teſtam, ne palam micaret. Perſuadet Zenoni, ut Eccleſiâ diſcordijs flagrante viam aliquam meditetur, componendæ pacis, animòſque ſociandi, non quòd pacem curaret, ſed ut, quòd pugnâ bellòque non poterat, deditione lucraretur, quam ſi Catholici haud inirent, quòd futurum prævidebat, novæ cauſæ ſuppeterent, eos perſequendi. Euenitque ex voto. Zeno edictum vulgat, additque cauſas dictu pulcherrimas, ſed re inanes. Nicenum, Conſtantinopolitanum, ac Ephelinum Concilia recipi jubet, Chalcedonenſe præterit, abolètque ſilentio. *Afferuntur, inquit, nobis libelli ſupplices, à pijs Monaſteriorum Præſectis, eremitis, & alijs Reverendiſſimis Viris, qui nos vehementer obteſtantur, ut ſanctiſſimis Eccleſijs reſtituatur concordia, membraque membris conjungantur. Nam quia membra Eccleſiæ non coaleſcebant, factum eſt, ut infinita hominum multitudines partim Baptiſmatis lavacro carentes mortem obierint, partim dixima Communionis minimè participes ex corporis communionem emigrârunt, quæ etiam cædes infinita inde factæ. Quotusquiſque igitur eſt, qui non optârunt, iſta corrigi, inque meliorem ſtatum reduci, &c. Vides, quàm ſpecioſæ rationes huic edicto prætexantur, ſed quo eventu? tantum abſuit, hæreticos leniri, pacemque componi, ut illi quidem optatis potirentur, & victoriâ inſolentes, obtentuque rejectæ pacis, tantò acerbius Catholicis inſultarent, nec idè tamen Henotico placarentur. Cùm enim ab Henotico Concilium Chalcedonenſe non*

S ff

ſatis

fatis clarè damnaretur, à Patriarcha Alexandrino Petro Mogo deficiunt, unde illis Acephalorum nomen. Ergo nec hæreticis edicto, nec Catholicis satisfactum, auctis potius, quàm sopitis turbis, qui plerùmque exitus solet esse istarum transactionum, ut bene illic notat Baronius. (a) Et ideò Felix Papa in epistola ad Zenonem scripta, Henoticum perstringens: *Non est hoc, inquit, acerrimum decrevisse periculum, quando nec saucys firma adhibetur curatio, & sanis ingeritur miseranda contagio. Quid est illud dicere, jam causam nullam superesse certaminis, nisi hæreticis tribuatur victoria?*

VIII. Anno DCXXXIII. Cyrus Patriarcha Alexandrinus Eutylianâ hæresi rinctus, quam tamen studiosè premebat, utpote toties damnatam; Synodum Alexandriæ (b) cogit, effecitque, ut Episcopi conciliandæ inter Eutychianos & Catholicos paci mediam viam inirent, assertis quidem contra Eutychen duabus in Christo naturis, sed ut aliquid ei concederent, redderentq; in Catholicos proniorem, duabus voluntatibus & operationibus suppressis, pro quibus dicendum esse statuerunt, *unam Theandricam, seu Dei virilem voluntatem & operationem.* Causa prætexebatur, quòd ex una parte & re ipsa duæ voluntates & naturæ contra Eutychen docerentur; sicut enim, qui diceret, *vas aureo argenteum,* duo metalla innueret, unum auri, aliud argenti; & cum dicimus, *globum terraqueum,* significamus, globum ex duobus elementis compactum, terræ videlicet & aquæ; ità qui diceret, *voluntatem Dei virilem,* duas voluntates & naturas exprimeret, divinam videlicet & humanam. Ex altera verò parte hac moderatione, & unius vocis compendio omnes hæreses & bella componi, nam & Apollinaristas, qui loco animæ vel intellectûs verbum in Christo ponunt, & Nestorianos, qui non aliam unionem agnoscunt, quàm secundum affectum & voluntatem, Eutychianos, qui unam Christi naturam in eo convenire, ut unam voluntatem admittant; istos omnes Catholicis fœderari, duabus voluntatibus non quidem negatis, sed suppressis silentio. Audi verba ipsius Decreti Alexandrini: *Domino Christo vero Deo nostro omnibus præfulgenti, omnisque ad saluberrimam & veram ejus fidem dirigenti, & in unam Sanctam, tandemque Ecclesiam Catholicam convocanti præsentem satisfactionem facimus pro unitate Sanctorum Dei*

(a) Baron. ad ann. 482. n. 43. (b) Sexta Synod. act. 12.